

sammenligningsvis mellem Aarene 1860 og 1872. Naar jeg da tillade mig at spørge den høitærede Minister, hvilken Betydning man i denne Beregning har tillagt Udskillelsen fra Hertugdømnernes? Jeg tvivler ikke om, at der er tillagt den nogen Betydning, men jeg ønskede at vide, hvilken Betydning der blev tillagt dem med Hensyn til de opstillede Beregning.

S. M. Hansen: Jeg kan dog ikke lade de to Bemærkninger, som den høitagtede Minister gjorde, gaa aldeles uden at gjøre et Par Modbemærkninger derimod. Den erede Minister talte, som om jeg havde tillagt ham Fortjenesten af, at der er kommen flere Reger, men dette har jeg slet ikke nævnt; jeg har omtalt, at der var flere pænsede Reger. Den erede Minister huffer godt at Udvalget havde stor Lyst til at nægte Regerne kongelig Udnævnelse, og det var efter den erede Ministers Ønske, at de fik kongelig Udnævnelse og altsaa Pensionsberettigelse. Den erede Ministers Udtalelse med Hensyn til Grundloven overraskede mig, thi Grundloven siger, at de Embedsmænd, der faa kongelig Udnævnelse, skulle være pensionsberettigede; og naar man altsaa i en Lov fastsætter, hvormange Embedsmænd der skal have kongelig Udnævnelse, saa er dette aldeles ikke i Strid med Grundloven. Den erede Minister sagde, at naar vi enedes om enkelte Poster, som vi kunde udelade, saa var det en anden Sag, men det er efter min Mening slet ikke nogen anden Sag, thi er det at gaa Grundloven for nær, kunne vi ikke enes om en eneste, og kunne vi enes om nogle overfor Grundloven, kunne vi enes om mange, thi hvor er Grænsen? Men Grundlovens Grundset er kongelig Ansættelse, saa at jeg heller ikke kan lade denne Betragtning gjælde.

Zahle: De Oplysninger, som den erede Minister nylig har givet med Hensyn til Pensionsvesenets Stilling, er fremkaldte ved tidligere Ytringer her i Salen, da Talen var om Administrationens eller Embedsmændenes Stilling i det Hele. Jeg vil tillade mig at gjentage, hvad jeg tidligere ved Finantslovens Behandling har troet at burde udtale om dette Punkt, nemlig at man aldrig kommer til en klar Forestilling om Efterlønningsernes sande Betydning, førend det bliver fast i vor Finantslovgivning, at have under hver Administrationsgren en dertil svarende Konto for de Efterlønninger eller Pensioner, som falde paa denne Administrationsgren. Med Hensyn til det, som den erede Finantsminister nu har oplyst om disse Talspørelser, skal jeg bemærke, at det er ganske vist, at naar man læser Tallene igjennem, have de noget Overtalende ved sig, men naar man derimod skalde oplyse, hvormeget af disse Pensioner der høder en sunden Tid til, og hvor meget der tilhører den Tid, hvori Rigsdagen har søgt at ordne Administrationen saa godt den

har kunnet tilbringe, for megen Modstand, saaledes som den mente, at det stemmede med den frie Forfatning, saa vilde der komme et helt andet Udbytte. Hvad der ogsaa maatte tages i Betragtning, er, at naar der er givet Lov, som udtryffeligt fastsætter, at visse Embedsmænd skulle afstediges, hvis de ikke rykke op i den i en vis Alder, er ny Grundsaetning, altsaa som er slaaet fast i Lovloven, men hvorfra man nu vil gaa nogle Skridt tilbage i den nye Lov, og naar noget Saadant fastholdes i Lovgivningen, saa maatte man se, om der ikke med Hensyn til Hvervoenet vil komme det ganske andet Udbytte end med Hensyn til visse andre Ministerier. Er det, som den erede Minister omtalte vedrørende de forskellige Ministerier, hvor der blev talt om, at forhen kunde en Mand, der var ansat i Ministerierne, efter ca. 13 1/2 Aars Forløb vente at faa kongelig Udnævnelse og altsaa dermed følgende Efterlønningsberettigelse eller Pensionsberettigelse, hvorimod der nu gjennemsnitsvis regnes omtrent henved 8 1/2 Aar, og man altsaa indtræder i den kongelige Udnævnelsesalder paa et meget senere Trin. Sandhed, og jeg tror, at det er fuld Sandhed, saa vil jeg tillade mig at bemærke, at der ere vil lige saa nær ved et meget faarligt Punkt, som kunde fortjene den nøieste Undersøgelse; thi efter at vi have faaet de saakaldte Medhjælpsfummer, hvorved der ansættes Folk, som slet ikke kjendes — ja af Administrationen kjendes de vel, fjænt jeg vil sige til Knap nok altid, men de kjendes ikke af den øvrige Verden, der aldeles ikke veed, hvilke Kræfter der her raader for ofte meget vigtige Afgjørelser — er det jo Tilfældet, at naar disse unge Mand kunne faae Lov til under Administrationen at virke en Tid f. Ex. fra en meget ung Alder, hvori de mulig settes ind, hvorefter de saa blive i længere Tid uden kongelig Ansættelse, uden at der er noget ministerielt Ansvar for deres Ansættelse, saa er det af disse unge Mand, at man tager dem, der senere rykke op. Der mener jeg, er der et bestemt Gul, hvor hele Administration, et Gul, som med Tiden efter det Kjendskab, jeg har til Sagen, kan have temmelig farlige Følger. Det er fremdeles jo i Reglen af dem, der i de forskellige Kontover rykke op fra Assistenten til Fuldmægtige, at man siden tager Kontorchefen og jeg vil dog ikke sige altid Departmentets chef. Gulde det nu være saa, at Forretningernes Gang førte med sig, at det efterhaanden trækker mere og mere ud med deres kongelige Ansættelse, og det saa her skalde kunne paaberaabes, at de blive saa gamle førend de faae Ansættelse, saa siger jeg, at det er en fuldstændig mangelfuld Ordning af disse Forhold, idet der er en Tid af en Mandes Virksomhed i Statsjenseten, hvor der, som Enhver, der kjender disse Forhold, veed, meget vel kan blive overdraget ham f. Ex. at give et Svær paa et eller andet meget vigtigt Spørgsmaal, der ligger under ham og har ligget under ham i en Række